

"APOSTOLUL"

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE DIN BUCUREȘTI
MITROPOLIA LUNGROVEAHEI
APARE SUB PĂRINTEASCA INDRUMARE A
S.S.D.D. DR. MIRON CRISTEA
I^{UL} PATRIARH AL ROMÂNIEI.

La cârma Bisericii...

NUMĂR
FESTIV
1 NOIEMBRIE 1925

DATE RĂSLEȚE DESPRE ACTIVITATEA MITROPOLITULUI ȚĂRII, MIRON

1919-1925

Ca distins și cunoscut orator, Părintele Episcop Miron, pe atunci al Caransebeșului, a fost însărcinat de conducătorii politici ai Ardealului a publica într'o cuvântare potrivită celor o sută n-ii Români, adunați la Alba-Iulie, hotărârea Adunării Naționale dela 1 Decembrie 1918, prin care părțile locuite de români și aparținătoare Ungariei, s'au unit pe vecie cu patria mamă. P. S. Sa și-a terminat documentata cuvântare în aplauzele entuziaste ale mulțimei cu trei cuvinte necondiționate: «Până la Tisa».

Acolo a fost ales între cei patru soli ai Ardealului, cari au înmănat M. S. Regelui Ferdinand I epocala hotărâre de unire. Era această istorică distincție și o răsplată «In urma luptelor și a muncii, pe care a depus-o alături de noi (partidul național ardelean) pentru desrobirea unui neam, și o temelie, pe care s'a înălțat la această treaptă bisericească», precum bine a accentuat șeful partidului național din Ardeal în memoria și solemnă ședință e Camerii Deputaților dela 17 Februarie 1925. In cursul numeroaselor festivități, aranjate în onoarea acestor soli, P. S. Sa — de și destul de cunoscut în vechiul regat ca un prelat de înaltă cultură și alese calități — a știut să câștige simpatii generale.

Încă atunci toți fruntașii țării, fără deosebire de vederi politice, priveau în persoana sa pe viitorul Mitropolit Primat; iar Regele a spus direct secretarului episcopesc Dr. Corneliu Corneanu, la prânzul de gală dat în Decembrie 1919 în onoarea solilor: «Pe Prea Sfințitul îl aducem cât de curând la București».

A și fost ales la 31 Decembrie 1919, cu unanimitatea Marelui Colegiu, Mitropolit Primat, primind investitura regală la 1 Ianuarie 1920.

1. Această unanimă dorință de a pune în fruntea bisericii un bărbat cu calitățile P. S. Miron a contribuit la strângerea rândurilor mai ales ale Membrilor episcopatului nostru, ca pe temeiul dragostei frățești și evanghelice să se înceapă o eră nouă de muncă pașnică și serioasă. La dreptul vorbind întâmplările deceniilor trecute au fost

scoborît mult nimbul clerului nostru superior, unde se iveau figuri conduse de cel mai necreștinesc dor de certe și răsbunări. Iar lucrările ierarhilor bisericilor și ale Sf. Sinod din anii ultimi ne deschid nădejdea unei munci de organizare generală a Bisericii, spre a face pe toate tărâmurile îmbunătățiri simțite.

Astfel nimbul Bisericii crește atât în interiorul țării cât și în străinătate, în cât clerici înalți, episcopi vestiți, chiar patriarhi vin la noi, ne dau atenție și caută bune legături cu Biserica noastră și episcopatul ei; iar alte Biserici cer scut și apărare prin intervenția Bisericii noastre.

Înlăuntrul țării s'a succes a câștiga față de Biserica atenția binevoitoare a tuturor bărbaților de stat fără deosebire de colorit politic, ceia ce prezintă o promițătoare garanție pentru întărirea Bisericii din viitor. Nu este asociație culturală și socială în capitala țării, care să nu reclame pe Înalt P. S. Sa la președinția de onoare sau la alt loc de cinste. Culmea autorității sociale a ajuns-o Biserica în lunile trecute, când cei doi mari savanți mondiali, D-nii Dr. Victor Babeș, astăzi cel mai mare bacteriolog din lume și Dr. G. Marinescu, au fost sărbătoriți de toată lumea medicală din țară și de întreaga capitală sub președinția Mitropolitului Primat Miron. Cât progres a făcut Biserica în privința asta și numai în câțiva ani, grație tactului și superiorității culturale a capului Bisericii noastre!

2. La cele mai însemnate momente de propășire ale Bisericii noastre din întreaga țară I. P. S. Sa ca Mitropolit Primat, ca președinte al Sf. Sinod, a luat și ia parte contribuind cu luminile și experiențele sale la rezolvirea norocoasă a celor mai grele chestiuni. Merită specială amintire regularea administrării averilor bisericești din Basarabia, întregirea scaunelor de ierarhi, în cazurile când cuvântul său a fost ascultat. Nu-i zi, în care să nu aibă ocazie a face un bine, sau un câștig moral ori material, pentru vr'o parohie de undeva, sau a salva vre'un interes al așezămintelor noastre bisericești de pretutindeni.

3. Instrucția și educația tinerilor noștri,

cari se pregătesc pentru cariera noastră preoțească lasă mult de dorit. Fostul ministru de culte Spiru Haret redusese seminariile teologice din vechiul regat la două: București și Iași. De aici lipsa de preoți de astăzi. Prin numeroase memorii și stăruințe în Sf. Sinod ale tuturor episcopilor, miniștrii de culte s'au hotărât a da concursul pentru a se reînființa toate seminariile din vechiul regat, anume șase, și încă patru din nou înființate: la Câmpu-Lung de orfani, la Constanța, la Craiova și la Dorohoi. Asemenea la stăruințele episcopilor respectivi s'au deschis noile academii teologice dela Oradea și Cluj, s'a organizat și seminariul din Ismail, încât cele 21 de școli teologice vor da în viitor numărul necesar de preoți. Iar cât privește calitatea pregătirii, noua lege de organizare unitară a Bisericii ia sub conducerea ei școalele clericale, stăruind a se da tinerilor candidați de preoție o mai bună pregătire teologică, dezvoltându-le un mai aprig zel apostolesc, ca să se ocupe în mai mare măsură și de învățătura evangheliilor, de luminarea poporului și nu a se ocupa numai exclusiv de slujbe, făcându-le unii interminabile sau introducând în ele abuzuri rituale, de dragul taxelor cari au să vie pe urma lor. Iar pentru pregătirea ulterioară a preoților în funcție, s'au introdus la București cursuri pastorale sub conducerea și cu osteneala lăudabilă a profesorilor dela facultatea teologică și altele cursuri au început pentru un grup de preoți mai tineri, capabili de mai multă jertfă de timp și de muncă, întru complectarea cunoștințelor lor.

O propagandă pastorală și culturală mai intensă s'a pornit în Mitropolia Ungro-Vlahiei ca și în alte eparhii prin activitatea «Cercurilor pastorale» din câte 10—15 preoți, cari în comun cutreeră satele cercului lor, slujind în sobor, predicând cuântul Domnului și alte cunoștințe de folos pentru popor. Unele cercuri încă n'au învins toate greutățile începutului, în altele însă se face ispravă multumitoare. Poporul asistă în număr mare și rămâne plăcut impresionat de osteneala cărturarilor, căci la aceste cercuri au început să asiste și învățătorii și cântăreții bisericesti, contribuind la succesul întrunirilor cu conferențe, cântări și producțiuni patrivite pentru popor. Ba unele cercuri au deschis

cursuri săptămânale, editând și mici foi de propagandă, cum e «Foaia parohială» a parohiei Căramidari de sus, «Vestea bună» a parohiei Sf. Vineri-Nouă, «Vestitorul» al pr. Moisiu; iar curierul arhiepiscopiei «Apostolul» înființat la 1 Ian. 1924 duce poruncile și sfaturile dela centru pentru toate organele eparhiei. Astfel aceste cercuri sunt chemate a convinga pe toți preoții, că numai exclusiv cu slujbele rituale nu se mai poate mântui chmarea unui preot.

A reînviat și vechia revistă a Sf. Sinod, «Biserica ortodoxă română», care sub conducerea Arhimandritului Scriban ca redactor și cu colaborarea tuturor profesorilor dela facultățile teologice și ale altor colaboratori, în frunte cu Episcopul Vartolomeiu, oferă material bogat pentru ulterioara instruire a clerului.

4. Pentru sporirea statului major dela centru, unde un număr de preoți dinstinși dezvoltă o activitate încordată, precum și din alte locuri, Mitropolitul Primat a știut cu ajutorul acestor colaboratori ai săi, Arhim. I. Scriban, pr. literat Gr. Pișculescu, pr. Director sinodal T. Simeirea, profesorul Dragomir Demetrescu etc., să-și facă astfel de legături bune mai ales în Franța, încât i se susțin, dinpreună cu cei aplecați la capela română din Paris, vr'o 14 clerici și teologi la școalele teologice superioare, fără ca statul să le dea bursă, ci ajutorându-i numai cu bani de drum. Să sperăm că acești tineri și urmașii lor vor veni acasă bine pregătiți de a forma în jurul episcopilor o gardă de muncitori pricepuți.

5. Pentru întărirea sentimentului religios în popor, a prezentat ministeriilor de Instrucție și de Culte numeroase memorii, documentând necesitatea de a abandona sistemul de până acuma din Vechiul Regat cu privire la învățământul religios; și—ajutat de întreg episcopatul — i-a succes a introduce în legea nouă a învățământului primar tot ce-a dorit Biserica în privința învățământului religios, în deosebi două ore obligatorii pe săptămână. Discursul dela Senat ținut de Mitropolitul Primat, cu ocazia votării acestei legi, este cuvântul autoritar al unui bărbat de școală cu temeinice cunoștințe pedagogice, fost și învățător practic. El a avut drept rezultat și promisiunea în Senat a Ministrului de Instrucție, că reli-

gia va fi introdusă obligatoare în două ore pe săptămână și în școalele secundare și profesionale. Înainte cu mai mulți ani, din Ministerul Instrucțiunii se iveau glasuri pentru totala scoatere din școale a învățământului religios, ca o chestie de natură particulară. Deci o mare schimbare în spre bine.

6. Meritul de căpetenie și l-a câștigat Mitropolitul Primat ca membru în Comisia pentru noua Constituție a țării, unde în atâtea consilii ministeriale, sporite cu membrii comisiei, a câștigat—ajutat și de P. S. Ep. Vartolomeu al Râmnicului — și a asigurat Bisericii autonomia cuprinsă la art. 22, putând acum Biserica a-și conduce, reglementa, și administra, prin organe proprii, toate chestiile sale bisericești, culturale, fundamentale și epitropești». Autonomia Bisericii este un câștig epocal în viața bisericii noastre, a cărei situație nu era mai înainte de invidiat, nu numai din cauza legilor bisericești rele, ci și din cauză că mulți episcopi nu știau pune capăt intervențiilor justificate și nejustificate a multor politicieni și a organelor administrative în viața internă a Bisericii.

Pe temeiul acestui drept principial, a lucrat sub conducerea Mitropolitului Primat Miron o comisie de 15 inși, numiți de către așa numită «Constituantă bisericească» proiectul de lege și statutul de organizare unitară a Bisericii ortodoxe din cele patru provincii. Membrii Comisiei și toți miniștrii de Culte, cari s'au perindat la acest resort, în cursul celor cinci ani din urmă, cunosc partea leului cu care a contribuit Mitropolitul Primat la alcătuirea proiectului, la asimilarea părerilor, cari la început erau atât de divergente în cât păreau de neînvinși. Părți și capitole întregi din statut sânt munca sa. De altă parte principiul autocărmuirii bisericii este adus într'o armonică legătură cu Ministerul Cultelor, în cât—fără a se stingheri reciproc — să se mențină strânsa legătură între Stat și Biserica lui «dominantă», precum o reclamă această evoluție istorică a statului român și a Bisericii poporului român din trecut. Biserica și statul a fost la noi în legături mai intime decât la oricare alt popor. A fost un noroc pentru țară, că în acest timp de prefacere, Biserica are în fruntea sa un bărbat cu pregătirea și cu experiențele Mitropolitului

Primat Miron, care — ajutat de membrii Sf. Sinod și de alți fruntași ai Bisericilor provinciale — a făcut ca Biserica să capete o organizație nouă, bazată pe principiul ierarhic și ferită de acele greșeli, cari ușor duc la demagogie. Noua lege bisericească și statutul ei au fost votate de corpurile legiuitoare unanim și de toate partidele. Cu acel prilej Mitropolitul primat Miron a ținut în Senat un memorabil discurs, arătând elementele din cari s'au alcătuit legea nouă. După greutățile începutului, această organizație din noua lege își va croi alvia sa normală, pe care se va scurge viața bisericească, rodind mereu momente de proșpărire. Ea va pune temelii tari pentru dezvoltarea în viitor a bisericii și a așezămintelor ei, și mai pre sus de toate Biserica se va reda bisericii. Generațiile viitoare cu recunoștință vor pomeni numele primului Patriarh al României și al împreună muncitorilor săi, pentru crearea condițiilor de dezvoltare și progres a Bisericii.

7. A creat în Mitropolia Ungro-Vlahiei noua episcopie dela Constanța și a contribuit la reînființarea episcopiei dela Oradea și Cluj și în măsură și mai mare la înființarea episcopiei basarabene, Cetatea Albă și Hotin, precum și a episcopiei militare.

A condus lucrările pentru întregirea a 16 scaune vacante de episcopi și alegerea lor: Râmnicul-Vâlcea, Argeș (2 ori) Buzău, Constanța, Galați, (2 ori) Huși, Roman, Cernăuți, Chișinău, Ismail, Hotin, Militară (3 ori). Este în fața oamenilor, cari cunosc împrejurările din Biserica și clericii disponibili, ceva paradox a accentua, că Marele Colegiu, compus din politicieni, ne-au ales ierarhi după interesele partidelor politice. Formal s'ar părea, că-i așa, fiind alegătorii toți politicieni. Dar în fond luat lucrul, ori cine și ori ce corporație ar fi ales episcopi în timpul acesta, rezultatul era același, căci s'au ales — de sigur, ținând cont și de referințele locale — toți candidații, pe care i-am avut. Deosebirea era cel mult, că aceiași candidați erau aleși poate la alt scaun.

8. Ca membru al senatului a deschis cu ocazia discuțiilor din secția a legii agrare calea, ca fie care metropolit și episcop să capete 100—200 Ha. pământ, spre a preîntâmpina trebuințele casei sale, după care a urmat înzestrarea lor și cu pădure: episco-

piile 600 iar metropoliile 1000 de pogoane, ceia ce va înlesni mult acoperirea lipselor din trecut.

Indată ce se vor termina lucrările de sistemizare a datelor privitoare la averea bisericilor și a parohiilor, precum și a veniturilor de azi preoțești, se va croi sistemul și modalitatea, după care să se stabilească dotațiunea preoților în conformitate cu cerințele timpului și cu slujbele ce le implinesc.

9. A pus ordine mai bună în viața din mănăstiri; iar în ce privește administrarea averilor acestor așezăminte, a făcut ordine stricte, care au dat rezultate frumoase, în cât astăzi aproape toate mănăstirile dispun și de fonduri mai mici sau mai mari. Așa s'a sporit averea mănăstirii Cernica cu vr'o 2 milioane, din cari ceva peste un milion și $\frac{1}{2}$ s'a plasat în restaurarea a unei jumătăți din părțile distruse de foc. Iară o bună creștină—văduva Nicolau—ca să ne ușureze sarcina, a restaurat arhondăria radical, făcându-i și o verandă de sticlă și alte îmbunătățiri și reparând în regie proprie încă o parte din ce a ars dimpreună cu vechiul paraclis, cheltuind peste 300,000 lei. La Căldărușani s'a adunat în patru ani un fond de peste 600 mii lei, de și în acești ani i-a rămas pământ cu o mie de pogoane mai puțin, pe urma exproprierii. În tot trecutul de atâtea sute de ani n'au adunat această mănăstire nici un ban pentru zile negre, deși mănăstirea ca și altele avea averi enorme. La o săracă mănăstire de maice—Samurcășești—s'au adunat aproape cinci sute mii lei. La Pasărea peste o sută mii lei. La Cheia peste două sute mii lei, din care s'a zidit din roșu un frumos paraclis. La Viforâta peste 300.000 lei. Asemenea și la Zamfira și chiar și la Nămăești. Pretutindenea s'au înființat fondul moștenirilor, împiedicând chiar aplicarea acelei dispoziții nelogice și jurisprudențe anticanonice, ca pe monahi să-i moștenească rudele, o dispoziție amptă a desființa monahismul. La Cernica fondul moștenirilor a crescut din mici mărunțișuri la vre-o 80 mii lei. Pentru viitor a introdus în lege, că averea monahilor să treacă în chip firesc în fondul mănăstirii. A înființat la mănăstirea Cernica o mare tipografie de cărți bisericești în care lucrează astăzi vr'o 12 călugări

și 17 orfani de război, pe lângă lucrătorii conducători astăzi încă mireni. A înființat la mănăstirile de maice Samurcășești, Țigănești — pe lângă cel dela Zamfira — mici ateliere de covoare și țesături; iar la Pasărea și Susana orfelinate pentru orfane de război, cari sub îngrijirea câte unei maice au o supraveghere mai nemijlocită și mai bună de cât în orfelinatele dela orașe; iar în micile ateliere înființate pe seama lor fetițele se pregătesc în tot felul de dexterități de lucru manual, pregătindu-și uneori ele înșile cele de lipsă pentru îmbrăcăminte. În ambele mănăstiri au deschis și școale primare pe seama lor. Copilele se dezvoltă foarte bine și sub raport sanitar.

În vara anului 1925 a ținut un sobor cu reprezentanții tuturor mănăstirilor din Arhiepiscopia Bucureștilor, ambiționând pe călugări și călugărițe pentru a începe o nouă viață. Sfaturile date cu citirea soborului frumos al unor mănăstiri a fost de bun folos, căci pretutindenea se observă dorința de reînviere și de îndreptare. Astfel la Cernica sub conducerea unor zeloși călugări s'a deschis încă la 8 August 1925 un seminar monahal cu 23 elevi, la cari s'au mai adaus zilele trecute încă 12; asemenea o școală de cântări bisericești, de pomicultură, agricultură, de analfabeți. Voința tuturor de a face ceva, va învinge greutățile și începuturile bune se vor întări.

10. A înființat pe lângă Sf. Sinod «Institutul Biblic» pentru tipărirea cărților de propagandă religioasă, a cărților biblice, care a editat până acum, din lipsa de autori bisericești, puține cărțile, dar are mijloacele necesare a tipări tot mai mult, îndată ce i se va oferi material bun și de actualitate. Institutul a început a tipări și icoane în frumoase culori și stil răsăritean.

11. A propus la Senat înființarea unei școale de pictură bisericească și a dat ideia înființării și a unei «Academii de muzică bisericească», în care scop însăși cântăreții dela biserici vor porni o acțiune pentru adunarea mijloacelor.

În cursul verii 1925 s'a și început și continuat zidirea unei școale de cântăreți bisericești și a unui mic cămin pentru preoți și cântăreți la București. Cheltuelile se acopăr din colecta cu discul în biserici și din contribuțiile preoților și a cântăreților. Clădirea

măreață ridicată pe vechile garaje s'a pus chiar sub acoperiș și dela sprijinul oferit de preoți și cântăreți atâră, ca în vara anului viitor să se termine; și numărul de 50 elevi să se ridice la cel puțin 100 și mai bine. Călugării dela catedrală și alți preoți fac slujbe de profesori gratuit.

12. A dat îndemnul pentru o mai intimă legătură cu celelalte Biserici ortodoxe, cerând deadreptul într'o scrisoare adresată tuturor Patriarhiilor și Bisericilor autocefale surori întrunirea cel puțin a ierarhilor ortodocși într'un sinod ecumenic. Starea răsleață, care dăinuește de atâtea veacuri în Biserica ortodoxă din lume, nu se poate menține fără mari pagube pentru ortodoxism; și este d'adreptul împotriva învățăturilor celui ce a întemeiat Biserica, care trebuie să fie nu numai sfântă și apostolească și *Una*. Această unitate trebuie să devie de aci înainte mai vie. O broșură specială a tipărit în scopul acesta, indicând și momentele principale, cari ar trebui să fie obiectul discuțiunilor. Ideia a fost salutată cu bucurie de toate Bisericile și s'au și făcut oare cari preparative pentru ca viitorul sinod general ortodox să aibă loc.

13. Abia a existat vr'odată în biserica noastră un orator mai apreciat și mai gustat, ca primul nostru Patriarh Miron. Temeinicile sale cunoștințe, însoțite de o vastă experiență, i-au format puterea oratorică încă de mult. Nu există colț în Arhiepiscopia Ardealului, în episcopia Clujului și în cele mai multe părți din episcopia Caransebeșului, unde să nu dai la tot pasul de urmele neuitate ale propagandei bisericești, culturale și naționale, făcute de secretarul Arhiepiscopiei dr. Ilie Cristea, de călugărul Miron, mai târziu episcopul Miron. Lacrimi de însuflețire i-au fost adesea ori răsplata farmecului cu care știa să câștige inimile ascultătorilor, întărindu-i în zilele grele și de persecuție în dragostea de Biserică și de neam, deșteptând și oțelind pretutindenea conștiința națională. Cuvântările și pastoralele mai însemnate din timpul episcopatului său dela Caransebeș au apărut în 1923 sub titlu: «Cuvântări și pastorale ale unui episcop român în țară sub stăpânire streină». (Tipografia cărților bisericești din București). Iară de cele de mainainte, unele publicate în diferite ziare și reviste iar altele nepu-

blicate, ar da vr'o două volume. Marele măestru al limbei și poet Alexandru Vlăduț — având ocazia a-l asculta — i-a dat încă de-atunci, într'o dedicație specială, nemeritul titlu de: «Apostolul Cristea».

Iară de când e în capul Bisericii talentul și forța sa oratorică este cunoscută dealungul și dealatul țării. El este fericitul ierarh, care — ca nimeni altul — în tot trecutul de două mii de ani, a avut ocazia a vorbi Românilor de pretutindenea, în țara noastră mărită de astăzi.

Glasul lui adânc impresionant a răsunat de o potrivă la Alibunar, Vârșeți, Isvin, Panciova, de lângă Belgradul Serbiei, la Caransebeși, Lugoj, tot ținutul Făgetului, în granița Banatului, Orșova etc., ca și la Reni până la Tighina și Neamțul-Nou, până la Chișinău și Bălți și Soroceni în Basarabia; la Turnu Severin, Drăgășani, Râmnicu-Vâlcea, Craiova și altele ca și la Constanța, Galați, Iași, Ungheni, Târgu Frumos, Buzău, Ploești, Câmpu-Lung, ca și la Dâmbovița cu tot cuprinsul județului, la Teleorman, la Giurgiu în județul Vlașca etc. etc., în întreg ținutul Sibiului, în ținutul Făgărașului, la Brașov, Zărnești și Brad, pe valea Străului până la Hațeg, la Săliște, Miercurea, Poiana Sibiului, Cioara, Orăștie, Raopolt Secăreș, Munții apuseni, Mesteacăn, Brad, Șesuri, Ponorel, Câmpeni, Mătăsești, pâna la Mărișel, Măgura-Clujului, Bonțida, Năsăud, Bistrița Valea Bârgăului și până la Colibița, ca și în Săcelul și Dragomireștii Marmăției și în ținutul cetății de piatră.

Mai ales a folosit în capitala București toate ocaziile posibile pentru a cuceri toate inimile ascultătorilor dela oraș și a-le lega de biserică și de învățăturile ei. Toți au gustat cu vie plăcere cuvântul său fermecat. Numeroasele sale cuvântări au dat numai în trei ani un volum întreg, apărut sub titlu: «Trei ani de propoveduire pastorală» la 1923 în marea editură «Cartea Românească» 355 de pagini. Iar un nou volum își așteaptă apariția, abia după doi ani de zile.

Cuvântările de cuprins politic, social, cultural ori bisericesc, ținute la senat, cuprind sfaturi și povește deplin apreciate de toate partidelor politice și adesea ori a fost afișate în toată țara prin glasul unanim al senatului. În deosebi cuvântarea ținută în toiu certelor, cu cari s'a început discuția

asupra noii Constituții, a produs un efect rar, îndreptând discuția în alvii serioase și demne, ceia ce i-au atras recunoștința tuturor celor ce-și iubesc țara.

În 1923 a mai publicat și o «Carte de rugăciuni» într'o limbă curgătoare și cu rugăcini alese pentru elevii de școală și pentru tot creștinul (Tip. Cărților Bisericești) 150 pagini.

14. S'a făcut un început de propagandă religioasă și la Căile Ferate Române cu un număr de preoți, anume organizați în scopul acesta, dar lipsa mare de preoți disponibili este cauza că nu s'a putut lucra mai mult și mai cu efect. Totuși mulți din preoții aceștii propagande au ținut, la cele mai mari ateliere ale Căilor Ferate, numerase cuvântări cu bune îndemnuri, alții au cercetat pe muncitori la casele lor, pe bolnavi mângâindu-i și intervenind la superiori pentru facerea de îmbunătățiri la locuințe și pentru delaturarea scăderilor observate. De dorit ar fi să se poată iniția cât mai curând lucrările și adunarea fondului pentru clădirea de biserici în acele cartiere de muncitori ai C. F. R., cari trăiesc fără slujbe și îndrumări religioase regulate. Avem nădejdea și promisiunea facerii unui bun început cu 5 milioane lei pentru 5 biserici.

15. La venirea în București a I. P. S. Sale era mare nerânduială în ceia ce privește observarea legii repaosului duminical, încât existau orașele, unde de o sută de ani Români n'au apucat liniștea plină de evlavie în comuna lor. Așa d. e. la *Podul Illoei* etc. în Mo'dova. Înaltpreasfinția Sa a pornit o acțiune energică a) întru respectarea repaosului duminical și b) întru strămutarea târgurilor de pe Duminici și sărbători în zile de lucru. Toată ceata streinilor necreștini s'au pus în mișcare; și adeseori un succes obținut în o săptămână era răsturnat de ei în săptămâna viitoare, cum d. e. la Târgoviște, Găești, Mehădia etc.,. Grație intervenirilor numeroase în numele său și a Sf. Sinod s'a pus rânduială în privința repaosului duminical; și—dacă orga-

nele administrative ar observa abuzurile, celor ce admit intrarea pe ușa din dos și ar executa ordinele de sus, rânduiala ar fi generală. Iar în privința strămutării târgurilor pe zi de lucru cu greutate, dar totuși, s'a adus o lege clară, strictă și cu aspre sancțiuni. De atâtea ori I. P. S. Sa a rostit apăsător: «Țara asta trebuie să rămâie creștină și română în toate mișcărilor ei».

16. Un mare merit și-a câștigat I. P. S. Sa, că dela locul înalt al Sf. Sinod și al Senatului a atras atenția tuturor și în deosebi a guvernului asupra marelui primejdii naționale a alcoolismului. Dl. Ministru de Finanțe Vintilă Brătianu și întreg guvernul a salutat cu plăcere această intervenție a Bisericii, numind o comisie mare, care va prezenta în curând un proiect de lege ce va stârni multă bucurie în sufletul celor ce doresc a salva poporul din ghiarele beției.

17. A organizat mai bine Cancelaria Sf. Sinod, ale cărui lucrări decurg în chip normal. Asemenea s'au făcut îmbunătățiri simțitoare în administrația Mitropoliei, unde domnește *cinste și mâini curate*. Iară noua lege de organizare a Bisericii, pe lângă că va crea unitatea celor patru Biserici provinciale, va introduce și la toate centrele eparhiilor din Vechiul Regat organizare nouă cu slujbași, cari să dea vieții și bisericești și administrative un nou impuls.

18. Creierea Patriarhatului român este desigur încoronarea evoluției istorice a țării și a așezămintelor ei, cari în proporția sporirii forțelor și a însemnătății ei trebuia să iee o nouă desvoltare. Dar desigur că factorii, care au înălțat Biserica ortodoxă la suprema treaptă ierarhică, nu s'ar fi putut hotărî la aceasta acum, dacă superioritatea culturală, de care părintele Miron a dat pretutindenea dovezi, și dacă simpatiile generale ce și le-a câștigat nu ar fi ușurat și accelerat acest epocal eveniment, ceia ce atât de evident reese din cuvântările dela Senat și Cameră a celor ce au contribuit la înălțarea Sa la rangul de Patriarh al României.

„Cinstea mare, de care mă faceți părtaș astăzi, nu este numai cinstea mea personală, ci este cinstea Bisericii întregi — ca colectivitate — precum și cinstea a fiecărui credincios al Bisericii.

DR. MIRON CRISTEA

(Din cuvântarea ținută la Cameră 17 Febr. 1925)

MAMA ȘI TESCICUL...

BADEA ION HERȚA DIN SALIȘTE ȘI PATRIARHUL ȚARAN

«Cât mă privești pe mine personal, dau mulțumită prea milostivului Dumnezeu că din simplu fiu de țăran, pe care l-a botezat un simplu cioban, ce-și păștea imensele sale turme pe munții moldovenesti ai Sturzeștilor, nu tocmai departe de satul natal, Toplița-Română, m'a ridicat la cea mai înaltă treaptă b'sericească la care poate ajunge un om pământean».

(Din discursul Patriarhului Miron ținut în camera deputaților, după alegere, la 17 Februarie 1925).

Era în miezul unei zile de vară a anului mântuirii 1868 aproape de Sfântu Ilie. Badea Ion Herța din Săliștea Transilvaniei, un chiabur cioban din viță de oameni de ispravă, coborâ turmele de zeci de mii de oi de pe munții Sturzeștilor moldoveni, unde le pășunase pe vară, către baltă unde vor urma. Acest drum de călătorie, între munți și Dunăre, îl fac toți ciobanii noștri, de unde și cântecul popular :

*La Sântă Măria-Mare
Tulesc oile la vale,*

*Și se duc și nu mai vin,
Pân' la sfântul Constantin.*

Dar acești ciobani simpli, mai mult de cât toate tratatele internaționale, făceau legătură între frați, mai înainte de a avea unirea politică, fiind de multe ori purtători de cuvânt și de cărți, în dulcea limbă românească, la frații asupriți de dincolo de Carpați.

Când da soarele în fapt de seară, aproape de ziua Proorocului Ilie, Badea Ion trecuse pripoarele Topliței române de pe apa Mușului, sub munții Călimanului.

Fruntea turmei intrase în sat, iar cele din urmă noatine cu micii cei mai slăbănogi și cu caii încărcăți cu de toate, abia se vedeau la un kilometru depărtare.

Fusese o vară mănoasă, care-i dase mulți miei, lână și burduși de brânză și deaceia mulțumit se îndrepta către casa lui Badea Gheorghe Cristea, gospodar înstărit, un prieten bun al lui din copilărie așezat la marginea Topliței.

Il aștepta la poartă bucuros ca pe un frate dus departe și cum s'au văzut s'au

TATAL PATRIARHULUI...
Badea Gheorghe Cristea din Toplița Română.

îmbrățișat ca niște copii sărutându-se. În vreme ce turma de oi se oprește în ograda cea mare pentru popas, cei doi prieteni intră în casă, ca să mai stea de taină.

În pragul casei îi întâmpină Domnița Florica, vrednica și evlavioasa soție a lui Badea Gheorghe, care după față nu prea arăta bine, abia ținându-se pe picioare.

— Bună vremea, Domniță, zise călătorul, cum o mai duceți voi prin sate?

— Ia, cum dă Dumnezeu, bădic, răspunse voios gospodina, că la El ni-i nădejdea noastră toată. Și în vreme ce stăpâna se îndrepta să gătească câte ceva de îmbucă-

tură, Badea Ion își desface de după gât o traistă grea, plină cu galbiori zimțuiți, trântindu-o pe laiță cu zgomot:

— Ține nimicurile aste, Domniță, păstrează-le pe fundul lăzii până ce ne nturnăm la primăvară, că numai atunci ne-om mai întâlni, de va vrea Dumnezeu!

Și fără număr, fără zăpis cu peceti, cu un fel de înfiorare religioasă, așează femeia pe fundul lăzii ei de mireasă, comoara unui om cinstit, care și-a pus toată încrederea în tovarășii lui de muncă și frați de cruce.

Aceștia erau părinții, moșii și strămoșii noștri: cu *frica de Dumnezeu și respect de*

oameni, cuvântul lor era cuvânt de Evanghelie. După masă cei doi fătați s'au apucat de povestit pe prispa casei, ba de una, ba de alta..., de trebile gospodărești, de frumusețea păpușoiului din vara aceia, de cositul ierbeii, de rodul pomilor altoiți și altele.

Tălângile dela turme răsunau așa de duios în seara aceia, mirosul de iarbă cosită de curând, înviora cu o viață nouă tot cuprinsul, din depărtare se auzia răsunetul unui cântec de dor, picurând din cavai, căruia îi ținea hangul fâșâitul undelor Mureșului și foșnetul pădurii din apropiere.

Era așa de frumos sub bolta înstelată a acelei seri de Iulie, aproape de ziua proorocului Ilie !

Dintr'una într'alta s'au dat în vorbă și de slăbiciunea Domniței Florica, pe care Dumnezeu o dăruise cu trei fete, fiind acum aproape să nască al patru'ea copil.

— Má cam cuprinde grija, frate Ioane, dacă va fi și al patru'ea copil tot fată, zise gazda. E greu de măritat o fată azi... Patru perechi de boi, cu patru care... și eu nu am decât două..., apoi unde mai pui ale casei..., toate, îmbrăcăminte, pământ, casă, bani și cine știe cum va nemeri?! Ce mult mi-ar împlini al de sus gândul de mi-ar dărui un *ficior*, în veci fie laudat. Și când a zis cuvântul fecior, mâinile i se împreunează fără să vrea și privirea i se îndreaptă spre cer, într'o tăcută rugăciune. Tăcură amândoi câteva clipe... Deodată, ca deșteptat dintr'un somn, într'un moment de inspirație, cu glas de profet, chiaburul cioban, Badea Ion, vorbește ca un tunet :

— Nu pierde nădejdea, măi, frate Cristea! Dumnezeu, care întocmește toate pe lumea asta, ți-a înțeles dorința mai înainte de a ți-o arăta tu. Știe El ce face. *Tu vei dobândi un fecior, și acest fecior al tău va fi domn mare, cum n'a fost în neamul nostru românesc*, și iacă mă leg să ți-l botez eu, ciobanul Ion Herța, să-i pun numele proorocului Ilie..., iar a doua zi, dis de dimineată când ciocârliia înalță ruga cu sboru-i până în slăvile cerului, Badea Ion pornia oile pe acelaș drum bătut deatâteaori, între Carpați și Dunăre.

S'a întors peste câteva zile singur înapoi, parcă frământat de gândul să vadă ce va fi cu prietenii săi.

A fost un glas profetic cuvântul lui Badea Ion. După plecarea lui, Domnița Florica, din Toplița română, vrednica și evlavioasa soție a lui Badea Gheorghe a Sofiei z'is Cristea, dete naștere *unui feci r*, c'ășa a binevoit Cel de sus.

L-a botezat în ziua proorocului, dându-i numele lui, iar Badea Ion, care l-a ținut în brațe, la biserica din sat, când l-a dat mamică-si, i-a spus și urarea:

— *De aci popă în sat îi dorim să ajungă, ba și mai mult: Vlădică, Mitropolit și mai mare!...*

A trecut mult de atunci..., vremea și-a depănat firul pe ghemul vieții, Badea Ion Herța și-a tot coborât oile și le-a suit iar în munte, în fiecare an, și în fiecare an se abătea și pe la cumătrul său dela izvorul Murașului să-și vadă finul, cum crește și se înțelepțește... Cred că știți de cine e vorba și de aceia nu vă spun numele,.... *iar mama, Domnița Florica, păstra în inima ei cuvintele auzite la botez din gura nănașului, cași Maica Domnului pe cele spuse de îngerul Gavriil la Buna-Vestire!...*

Micul Ilie creștea sub dogoarea dragostei surorilor și a părinților tericiți, cari de acum se gândeau „*c'o să aibă și ei un stălp la bătrânețe*“.

Când îl vedeau venind dela școală, îmbrăcat ca ei, în strae țărănești, li se întărea mereu nădejdea că se va împlini proorocia „*va fi popă în sat*“, nevoind a se gândi mai departe și tot satul și cei dimprejur îi ziceau „*popa Ilie*“, deși abia avea 10 ani; și când îngenunchiată la icoana Maicii Domnului, sub luminița pâlpâindă a candelii, Domnița Florica o ruga fierbinte să-l țină sănătos pe unde merge la învățătură, sufletul ei cucernic se topia la gândul că nu va trăi să și-l vadă sus, cât mai sus...!

Toamna pleca la oraș să învețe cu domnii, vara venea în vacanță și ajuta părinților la muncă. Nimănu-i pe lumea asta nu i este mai dragă viața dela țară, ca celui ce a răsărit în mijlocul ei. Mirosul brazdei proaspete și plesnitul biciului pe urma plugului le simte numai cel obosit de muncă, care la miezul zilei, așezat la umbră, gustă din mâncarea ce i se aduce și i se pare mai bună ca cea mai împărătească masă; ori cel ce a asudat strângând la fân și clădind căpiți de o simetrie rară, de par'că ar fi

făcute cu compasul. Glasul păsărilor în răcoarea dimineții, scaldul copiilor în zădulul verii la scocul morii, alergarea pe coaste după cele dintâi fragi, care întreceau cu mult în aromă și dulceață căpșunile cele cultivate în grădinile de orașe, toamna cu bogăția, iarna cu poveștile, primăvara cu doinele și chiotele, întreaga viață de țară a simțit-o din plin feciorul lui Badea Gheorghe din Toplița, căruia îi era hărăzită o zi mare în istoria neamului și bisericii românești.

Istoria vieții sale n'o voiu înșira eu aci, căci o vor povesti cronicile, o vor cânta copiii în colinde și fetele la șezătoare! Eu voi spune doar atâta, că în ziua când tânărul preot, prin voia lui Dumnezeu a ajuns Episcop la Caransebeș, Badea Ion s'a arătat la reședința fiului. A stat acolo vr'o 6 luni dar sufletul lui îl chema spre culmile munților cărunți, la tălângile oilor din strungă...

Să simțea prea strein într'un oraș. Chiar noaptea când dormia, el nu-și părăsia cojocul lui de cioban; și patul de crengi de cetină și fân proaspăt de afară de sub bolta cerească nu l-ar fi schimbat pentru patul de puf și camera bine întocmită ce i se punea la îndemână.

A plecat de acolo, a mai dat o raită prin locurile umblate, s'a mai dus și prin locul nașterii sale și nu s'a mai auzit de numele lui... Se vede c'a murit pe undeva prin munții cu care se înfrățise, ori prin Basarabia de sud, Badea Ion Herța din Săliște, mulțumit că a trăit de a văzut în parte împlinirea proorociei, că tinul său, Ilie Cristea, a ajuns „vlădica Miron“.

Și dacă este adevărat că sufletele noastre își continuă după moarte viața spirituală, duhul tău curat, și cinstit, dispărutule vizionar, plutește aievea cu mulțumire d'asupra aceluia

pe care Națiunea l-a făcut și Mitropolit și mai mare: *întâiul patriarh al României întregite, Miron.*

Odihnește-te în pace, fericite cioban că, pentru sufletul tău se roagă azi cel mai cinstit suflet și mai ales fiu al țării, pe care tu l-ai purtat în brațe, ca dreptul Simeon pe Domnul! ...

Iar voi, bătrâni patriarhi octogenari, Gheorghe și Domnica, cari cu lucrul mâinilor voastre crăpate de muncă v'ați crescut odorul trimițându-l la școli înalte și cărora, înainte de obștescul sfârșit¹⁾, întâmplat în preajma zilei proorocului Ilie, Dumnezeu v'a hărăzit norocul de a-l vedea ridicat mai sus decât un «popă în sat», în fruntea tuturor popilor din țară, odihniți-vă în pace în bisericuța făcută de marele vostru fiu d'asupra mormintelor voastre, în pământul cu care v'ați înfrățit deapururi. Noi vom veni ca la un loc sfânt în pelerinaj, să îngenuchem pe țărâna de pe trupurile voastre, că din ele a răsărit raza călăuzitoare spre limanul mântuirii, a Bisericii ortodoxe române de sine stătătoare, în timpuri de mărire...

Și atunci, țărani români din patru unghiuri, dar mai ales din Ardealul nostru drag, strânși la olaltă, sub aripa bisericii binecuvântătoare, în fumul de tămâie și cântarea preoților, veți înțelege abia taina, pilduitoare pentru toți, că din straturile adânci ale poporului dela țară, nu din palate, răsar energiile și spiritele alese ale unui neam.

Mărire fie popor român, care din seva la hrănești asemenea vlăstare!

1) Tatăl a decedat în Iulie 1924 în vârstă de 93 ani; mama în Decembrie 1924 de 84 ani.

Pr. EUGEN BARBULESCU
Asesor

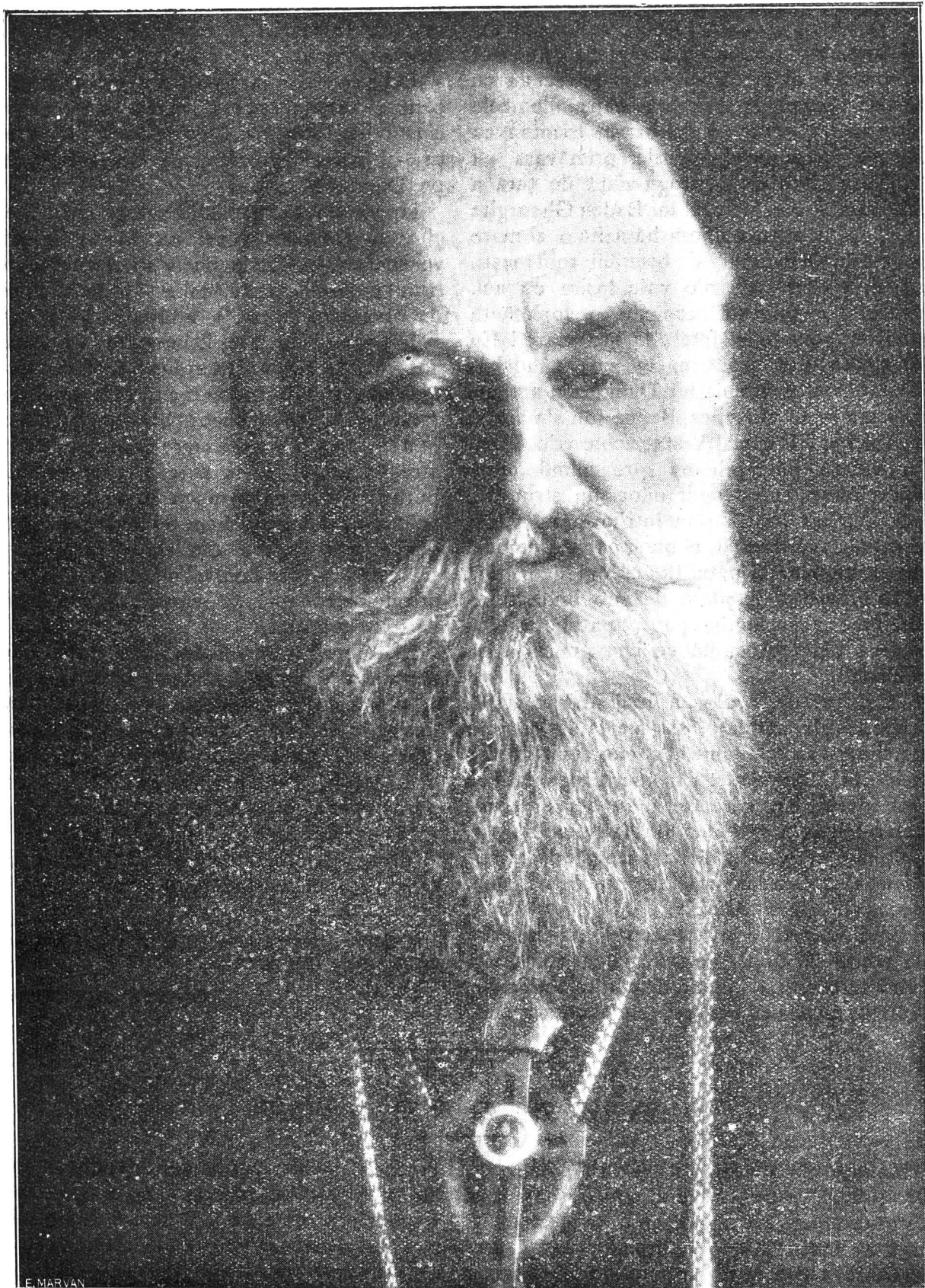
BIBLIOGRAFIE

Distinsul fiu și teolog al bisericii noastre, d-l Dr. Romul Căndea, rectorul Universității dela Cernăuți a scos de sub tipar o broșură de 23 pag., cu titlul „Patrariul Miron Cristea“ în care apreciază activitatea ierarhului în zilele grele din trecut și a celor bune din zilele noastre.

Au apărut o broșură din 132 pag. sub titlul „Patriarhia românească, Acte și documente“, cu-

prinzând toate actele și vorbările, din sf. sinod, senat, cameră etc., precum și legea, tomosul patriarhului, privitoare la înființarea patriarhiei noastre dimpreună cu fotografiile tuturor celor ce au conlucrat la acest epocal fapt. — E la tipografia cărților bisericești.

Mai târziu se va completa și cu cele întâmplate la investitura dela 1 Noembrie 1925.

Gândind la fericirea turmei...:

„Nădejdea mea este Tatăl,
„Scăparea mea este Fiul,
„Acoperământul meu este Duhul Sfânt,
„Treime sfântă, mărire Ție!”

CUVÂNTAREA

I. P. S. Patriarh MIRON, ținută cu ocazia înălțării și așezării Sale festive în scaunul de patriarh în Catedrala din București

*Prea Sfințiți frați,
Domnilor Miniștri,
Iubiți credincioși,*

Nu pentru întâiaș-dată urc scara unui scaun episcopesc. Am făcut-o aceasta cu 16 ani în urmă. De atunci și până astăzi, ba începând și cu alți 20 ani înainte de a deveni episcop, activitatea mea pe terenul bisericesc și pe multe alte terene ale vieții noastre obștești, este o carte deschisă înaintea tuturor.

„Oile mele cuvântătoare“ din eparhiile, pe cari le-am păstorit, — fie ca episcop fie ca arhiepiscop ori mitropolit — după cuvântul Evang. Ioan (X. 4) „cunosc glasul arhipăstorului lor“, căci adeseori le-am cercetat și învățat. Ba pot afirma, că — de când există Biserica română — n'a fost ierarh atât de norocos ca mine, carele să aibă prilejul a propovădui evanghelia lui Hristos, iubirea de limbă, de glie și moșie, iubire de neam și țară, de lege și de Rege, atât în vechiul regat cât și în provinciile desrobite, începând dela Panciova, Izvin și Alibunar și până la Mehadia și Orșova, până la Turnu-Severin până la Brăila și Constanța, până la Galați, până la Reni, Basarabscia și Tighina, până la Bălți, Chișinău, Soroceni, și Ungheni, până la Iași și Neamțu, până la Cernăuți și Valea Vișăului din Maramureș, peste muntele Gutui la Chioar, până la Arad și Timișoara. În marginile acestor hotare au răsunat nu odată, ci în repețite rânduri, glasul meu cruciș-și-curmeziș prin toate văile și localitățile mai însemnate.

Deci învățăturile mele, îndemnurile mele, poveștile și sfaturile mele, cu un cuvânt sufletul meu, este bine cunoscut pretutindenea, încât în aceste puține clipe, ce ne stau azi la îndemână, nu știu, ce v'ași putea spune nou?

Constat numai scurt, că la 1910 am urcat scaunul de episcop al Caransebeșului; la 1920 am fost ridicat pe scaunul de mitropolit primat al țării; iară astăzi — 1925 — clerul și poporul — în frunte cu Maj. Sa gloriosul nostru Rege, cu înțelepții săi sfinici din guvern și corpurile legiuitoare dinpreună cu reprezentanții tuturor partidelor noastre politice — mă ridică pe scaunul cel mai înalt de întâiul patriarh al Bisericii ortodoxe române.

Mărturisesc însă, că deastădată — pe lângă tot sprijinul mare dat din toate părțile cu largă iubire fiiască — am urcat scara acestui scaun *mai cu greu*, fiind mai înalt; l-am urcat *mai cu îngrijorare*, având temerea, că-mi va lipsi pe viitor acea putere de lucru și acel avânt tineresc, cu care în atâtea rânduri am răscolit până în cele mai adânci cute ale sale, sufletul a sute de mii de credincioși, electrizând în zile și grele și bune, mase largi ale poporului și cu care am stârnit atâtea lacrimi de mângâiere, de nădejde, de bucurie și de însuflețire.

Dar aflu o mângâiere și încurajare în cuvintele psalmistului, când zice: „*Dumnezeu este carele pune o sarcină, și tot el este care ne ajută*“ (Ps. 68. 20) a o purta.

I-mi pun deci și deaci înainte încrederea în deviza pe care mi-am ales-o la începutul chemării mele arhieresti: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt“.

Rog aceasta pe Sf. Treime, să-mi ajute a purta și noua sarcină de patriarh cu aceeași iubire de muncă cinstită, ca în trecut; iară D-Voastre și tuturor factorilor țării, cari au lucrat și conlucrat ca să ne vie și ziua de azi, răsplătească-vă aceeași Sf. Treime cu bine ceia ce ați făcut pentru Biserica mea și pentru mine personal acum și pururea AMIN!

CUVÂNTAREA

I. P. S. Patriarh MIRON, ținută în sala tronului regal în ziua de 1 Noembrie 1925, cu prilejul primirii investiturii patriarhale.

Majestățile Voastre, Altețe Regale,

Cu prilejul investiturii mele de Mitropolit-Primat al țării, Majestatea Voastră mi-ați indicat prea-grațios o parte din programul îndatoririlor imediate în cuvintele, că „din scaunul acesta am o frumoasă menire de a în-țăptui politica religioasă a lui Mihai Viteazul, care prin „înființarea“ Mitropoliei ortodoxe dela Alba-Iulia țintea să apropie și să unească bisericește toate țările românești.“... și V'ați exprimat dorința, ca munca chiemării mele să „aducă roade fericite pentru organizarea temeinică și unitară a Bisericii române.“...

Dorința Majestății Voastre a fost pentru Smerenia mea și pentru împreună lucrătorii mei în via Domnului — vlădici și clerici — poruncă, pe care nu am scăpat-o din vedere nici o clipă, până când cu ajutorul binevoitor — uneori chiar unanim și plin de însuflețire — al tuturor factorilor țării — în frunte chiar cu Majestatea Voastră — nu am întârziat-o spre mulțumirea tuturor celor ce au experiențe depline în această privință. Tocmai în lunile acestea noua și unitara lege bisericească de auto-cârmuire — cu conlucrarea clerului și a poporului dreptcredincios — se pune în aplicare.

Drept încoronare a contopirii celor cinci biserici provinciale într-o organizare unitară, a urmat în mod firesc și înălțarea mitropolitului din Capitală țării-mărite la rangul de patriarh.

Fără îndoială, această unire sufletească a milioaneilor de credincioși va spori duhul dătător-de-viață pentru poporul nostru și țara lui, și va forma din chiagul sufletească cel mai solid ciment pentru închiegarea țării și normala ei dezvoltare și în viitor într-o unitate națională tot mai puternică.

De altă parte unirea bisericească a tuturor provinciilor bisericești va întări astfel puterile Bisericii ortodoxe, ca să poată înviora așezămintele sale de azi, și să crește altele noi, încât să poată adânci mai bine — ca în trecut — sfintele scripturi, scoțând din

nesecatul și curatul lor isvor apă vie pentru generalizarea în cercuri tot mai largi a convingerilor evanghelice, fără de cari biserica se pierde în formalități fără fond și fără a avea pentru viață o infalibilă busolă de de creștinești îndrumări. Spre această țintă trebuie să se îndrepteze în viitor preocupățiunile tuturor organelor bisericești și a factorilor, cari voesc a-i oferi sprijinul moral și material.

În scopul acesta ne trebuie mai întâi o pleiadă întreagă de clerici cu temeinică cultură teologică și universală, care să sporească micul dar inimosul număr al celor ce-i avem azi; și cari să pornească o mișcare literară bisericească la înălțimea zilelor de azi. Sub conducerea conștientă a acestora clerul nostru pastoral — tot mai bine pregătit — va introduce tot mai multă evlavie și artă în frumosul nostru ritual, va spori în zelul apostolesc, și va începe tot mai mult să-și câștige și mențină în toate părțile rolul său educator în viața noastră creștină socială, dând acestei vieți o puternică nuanță de cultură creștină și menținând și nobilitând în cultura neamului acel miros de tămâie al vechilor tradiții, cum a transpirat în decursul veacurilor trecute prin bârnile învechite ale bisericilor noastre de lemn, cari au atât de nepieritoare merite întru formarea sufletului unitar al neamului și întru oțelirea lui pentru a supraviețui plin de nădejde atâtea primejdii, câte au trecut peste capul părinților noștri.

Deodată cu aceasta Biserica trebuie să-și adune mijloace și pentru o întreaga operă umanitară, filantropică și sămariteană și să-și afirme rolul ei firesc și în așezămintele statului de asemenea natură, căci fără de aceasta misiunea ei ar rămâne incompletă. Și în asemenea materie Biserica — mai mult ca ori care altă instituție — poate să reverse duhul miosteniei desinteresate asupra deaproapelui.

Până când neamul era în toiul luptelor pentru existența sa, era firesc ca și Bise-

rica să-și pună cea mai mare parte a energiilor sale și-n serviciul idealurilor naționale. Iară acum — când idealul suprem s'a împlinit, — Biserica trebuie să-și îndrepteze toate puterile sale, întru a pune la temelie tuturor acțiunilor individuale și colective ale credincioșilor ei atât de binefăcătoarele învățături ale evangheliei lui Hristos.

Iară în afară biserica va nizu să-și asigure în concertul Bisericilor ortodoxe naționale și — după putință — în sânul creștinismului din toată lumea un loc corespunzător cu importanța sa și cu mărimea serviciilor de ordin religios, moral și cultural, ce le va putea închina evangheliei și crucii lui Hristos.

Sunt sigur, că în măsura — în care Biserica va ști să satisfacă acestor imperioase cerințe ale sfintei sale misiuni, — munificența țării și a factorilor ei va curge cu belșug asupra străduințelor sale, cari vor trebui să verse pretutindena aceea apă vie a poveștelor sale creștine, ca o se vă sănătoasă și mănoasă pentru întreagă viață individuală, familiară și obștească, făcând din țara noastră o țară de model și un câmp de înflorire al tuturor virtuților creștinești și cetățenești: o Românie creștină, fericită.

În fața acestor probleme mari și grele, în serviciul cărora trebuie să steie toți factorii și toate așezemintele țării, și noua mea demnitate de Patriarh nu poate fi loc de mărire și de odihnă, ci de muncă, după cuvântul Scripturii: «Cine vrea să fie cel mai mare între voi, trebuie să fie vouă slugă. Marcu X-43

Muncă a fost și în trecutul meu scara înălțării mele din modestul dar onorificul post de dascăl primar și până la Patriarhie.

Mulțumindu-vă, Sire, cu adâncă recunoștință de prea înalta grație regală, de care în atât a rânduri m'ați învrednicit și de investirea mea cu onorifica dar greua cărje de patriarh al bisericii române; — Vă declar, că slugă credincioasă a Bisericii și țării voiu să rămân și de aci înainte, până când Dumnezeu va menține modestele puteri, cu cari m'a înzestrat, urmând pildele pline de îndemn ale Majestății Voastre, ale scumpei noastre Regine, asupra cărora implor binecuvântarea lui Dumnezeu, rugându-l să Vă facă parte — Majestaților Voastre, Altețelor Lor regale principelui moștenitor și soției sale, precum și întregii familii regale — de zile senine, pline de mulțumire și de glorie mulți, mulți, mulți ani.

PROGRAMUL CĂEREMONIEI

PENTRU

INVESTITURA ÎNALȚ PEA SFÎNȚITULUI Dr. MIRON CRISTEA ÎNUL PATRIARH AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

I

Sâmbătă 31 Octombrie 1925 la ora 19 se va oficia priveghere în biserica catedrală a Patriarhiei.

Vor asista:

I. P. S. Dr. Miron Cristea;
I. I. P. P. S. S. Oaspeți;
P. P. S. S. Membrii ai Sf. Sinod;
Cler și Popor.

II

Duminică 1 Noembrie 1925, la ora 8,30 se va oficia sf. Leturghie festivă de mai mulți P. P. S. S. Arhierei, preoți și diaconi.

Vor asista:

I. I. P. P. S. S. Oaspeți cu suitele lor;
I. P. S. Dr. Miron Cristea;
P. P. S. S. Membri ai Sf. Sinod;

Membri Guvernului;
Autoritățile civile și militare;
Cler și Popor.

III

Duminică 1 Noembrie 1925, la ora 11 din zi se vor afla în Palatul Regal, în sala de ceremonii:

I. I. P. P. S. S. Oaspeți delegați ai Bisericilor ortodoxe streine;

P. P. S. S. Membri ai Sf. Sinod în sfintele odăjdii arhieresti;

Domnii Miniștri;

Domnii Miniștri ai Statelor ce vor fi trimis delegațiuni;

Domnii Senatori;

Domnii Deputați;

Înalta Curte de Casație și de Justiție;

Consiliul Superior Legislativ;

Rectorul Universității și Decanii Facultăților;
 Reprezentanții Academiei Române;
 Domnii: Prim Președinte, Președinte și Procurorul General al Curții de Apel;
 Domnii: Prim Președinte și Prim Procuror al Tribunalului Ilfov;
 Domnii Secretari Generali ai Ministerelor;
 Domnul Director General al Cultelor;
 Domnii Generali prezenți în Capitală;
 Președintele Comisiunii Interimare a Capitalei și
 Domnul Prefect al județului Ilfov.

* * *

La ora 10,30 cortegiul va porni dela Sf. Patriarhie la Palatul Regal pentru primirea investiturii în ordinea următoare:

Prefectul Poliției Capitalei;
 Două plutoane de cavalerie;
 Trăsura cu I. P. S. Patriarh Dr. Miron Cristea și cu d-l Ministru al Cultelor.
 Trăsura I. P. S. Mitropolit al Moldovei și Sucevei cu I. P. S. Mitropolit al Ardealului;
 Trăsura cu I. P. S. Mitropolit al Bucovinei cu I. P. S. Arhiepiscop al Chișinăului;
 Două plutoane de cavalerie;
 Trăsura I. P. S. Dr. Miron Cristea va fi escortată de câte doi Coloneli sau Loc-Coloneli;

La intrarea cortegiului în curtea Palatului Regal; precum și la plecarea, garda va da onorul și muzica va intona «Spre Rugăciune»;

La ora 11 investirea va fi dată primului Patriarh al Bisericii ortodoxe române de către M. S. Regele, în sala Tronului cu ceremonialul prescrist.

* * *

După terminarea ceremoniei I. P. S. Patriarh nou investit va fi reconduc la sf. Patriarhie în procesiune pe jos, cortegiul formându-se precum urmează:

Două plutoane de elevi ai Școlii Militare;
 Corurile Facultății de Teologie și Seminarilor teologice;
 Prefectul Poliției Capitalei;
 Un preot ducând crucea Patriarhală;
 Protoierii Capitalei cu triherele;
 Diaconii și preoții din Capitală îmbrăcați cu sfită, epitrahil, (diaconi stihar și orar) și culion;
 Reprezentanții mănăstirilor;
 I. I. P. P. S. S. Membri ai Sf. Sinod în ordinea canonică, îmbrăcați în odăjdii arhieresti;
 I. P. S. Patriarh nou investit îmbrăcat în mantie și cu cârja;
 Membri Guvernului;
 Inalții demnitari civili și militari;
 Delegații Eparhiilor
 Delegații credincioșilor Mitropoliei Ungro-Vlahiei;
 Două plutoane de elevi ai Școlii Militare;
 Elevii Școlilor Militare de Infanterie și Geniu vor forma garda de onoare de-o parte și de alta a cortegiului;
 Elevii și elevele școlilor din Capitală vor fi așezați pe trotuarele căii de parcurs a cortegiului precum și societățile și corporațiile cu drapelul lor;
 Corurile școlilor din Capitală vor fi așezate

în piețe și locuri mai largi și vor cânta la trecerea cortegiului «Imnul Patriarhal»;

Armata: jandarmerie (rurală și de oraș) va face spalier dealungul trecerii procesiunii;
 Atât la venirea cât și la înapoarea clopotele bisericilor vor suna;

Odată cortegiul ajuns la sf. Patriarhie, va urma îndată oficierea Te-Deumu-lui de instalarea în Scaunul Patriarhal, cu ceremonialul stabilit;

Domnul Ministru al Cultelor va da citire Inaltului Decret Regal de instalare;

* * *

La ora 13,30 masa oferită de Ministerul Cultelor în Palatul Adunării Deputaților;

La ora 17 concert de muzică religioasă românească dat în marea sală a Ateneului Român de Societatea corală „Carmen”;

La ora 20,30 dîneu de gală la Pulat.
 Ținuta pentru civili: frac, cravată și mănuși albe, decorațiuni mari și Cruci cu cordoane;
 Ținuta pentru militari: mare ținută de ceremonie în cisme, decorațiunile mari Cruci cu cordon.

Legături prețioase. — Din prilegiul investiturii patriarhului nostru, Preasfinția Sa episcopul bisericii vechi catolice din Helveția Dr. Adolphus Kury trimite Sfântului Sinod o preacalduroasă adresă de felicitare, în care exprimă și dorința unei apropieri personale și a unei înțelegeri cu reprezentanții bisericii răsăritului:

Adresa Prea Sfințitului Episcop Dr. Phus Kury, Episcopul bisericii vechi catolice, cu reședința în Berna (Elveția) către membrii Sf. Sinod cu prilejul investiturii Patriarhului nostru MIRON

Sanctitate, Prea Sfințiților Domni,

Primiți, din inimă, mulțumitele mele și ale bisericii mele pentru frățeasca invitație de a participa la festivitățile de instalare a Sanctității Sale Patriarhului venerabilei dv. Biserici.

Regret însă că diferitele împrejurări, între cari lungă călătorie, nu-i cea din urmă, îmi fac imposibil a satisface prieteneasca chemare, spre a iniția prin apropierea personală înțelegerea cu bisericile răsăritului.

Să fiți încredințat că noi știm a aprecia marea însemnătate a acestei investituri pentru întreaga biserică ortodoxă și, în deosebi, pentru poporul român.

Vă felicităm că — după unirea națională a bravului popor român — puteți serba acum și unirea bisericească prin o festivitate atât de strălucită.

Binecuvântătoarele mele urări, precum și ale bisericii Christcatolice din Helveția, însoțesc venerabila biserică a României la munca rodnică în via Domnului.

Ceruta literatură vă voi trimite-o ulterior.

Cu frățească salutare

Dr. ADOLPH KURY

Episcop

Berna, 23 Octombrie 1925.